

Op een dag komt Olivia sip thuis. Ze hebben haar uitgescholden voor 'schele'.
 'Ben ik echt een schele?' vraagt ze. 'Dat wil ik niet.'
 'Nou, je rechteroog kijkt wel een beetje naar je neus,' zegt mama.
 Olivia kijkt scheel en daarom gaat ze naar de oogarts in het ziekenhuis.

Kinderen zien vaak op tegen een bezoek aan de dokter of het ziekenhuis, omdat ze zich geen voorstelling kunnen maken van wat hen te wachten staat. De serie 'De ziekenboek' bereidt ouders en kinderen voor op de behandeling of helpt ze bij de verwerking ervan. De informatieve, vlot geschreven verhalen vertellen vanuit de belevingswereld van een kind over een ziekte, aandoening of medische ingreep. De vele illustraties ondersteunen en verlichten de situaties en verduidelijken de gebruikte medische voorwerpen. Achterin staat nuttige informatie voor de ouders.

In *De ogen van Olivia* worden het bezoek aan het ziekenhuis, het onderzoek, het afplakken van het oog en de rechtzetoperatie uitvoerig besproken.

De Vier Windstreken

ISBN 978 90 5116 274 5

9 789051 162745

DE ZIEKENBOEG

Kliphuis - Van Vliet

De ogen van Olivia

De Vier Windstreken

DE ZIEKENBOEG

De ogen van Olivia

Christine Kliphuis
 Helen van Vliet

Over een lui oog en scheelzien

De Vier Windstreken

Olivia komt sip thuis uit school.
'Vandaag zei een jongetje tegen me:
"met een schele wil ik niet spelen." '

'Wat flauw, zeg. Trek je er maar
niks van aan,' zegt haar moeder.

'Maar ben ik echt een schele?'
vraagt Olivia. 'Dat wil ik niet.'

'Nou, je rechteroog kijkt wel
een beetje naar je neus,' zegt mama.
'We moeten maar eens naar de
ogendokter en vragen wat die ervan
vindt.'

De ogendokter werkt in het ziekenhuis. Ze lopen door lange gangen tot ze er zijn.

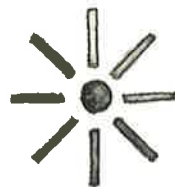
'Je bent zo aan de beurt,' zegt de assistente. 'Ga maar even in de wachtkamer zitten.'

De wachtende mensen kijken voor zich uit. Ze praten niet. Olivia vindt het saai. En het ruikt zo raar in het ziekenhuis. Ze kruipt bij mama op schoot. Het duurt lang. Eindelijk komt een mevrouw Olivia ophalen.

'Ik ben Marijke,' zegt ze. 'Ik ga meten hoe goed jouw ogen kunnen kijken.'

Ze gaan naar een apparaat met aan de ene kant een raampje. 'Hierop kan ik zo dadelijk jouw ogen zien,' zegt Marijke. 'Het is een soort televisie. Kom maar tegenover mij zitten.'

Olivia moet haar kin op een randje leggen, zodat ze goed in het apparaat kan kijken. Binnenin ziet

ze een groen sterretje.

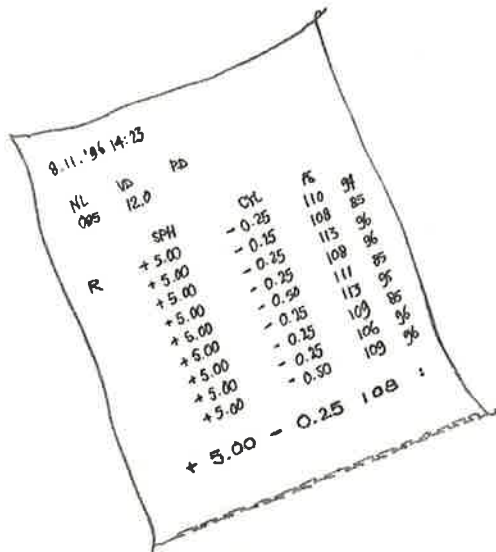
'Kijk maar naar het sterretje en probeer heel stil te zitten,' zegt Marijke.

Olivia doet haar best. Mama houdt zachtjes haar hoofd vast, zodat het nog beter lukt. Het apparaat maakt kleine piepgeluidjes.

‘Dat ging prima,’ zegt Marijke.
 ‘Daar komt het kassabonnetje al. Dat mag je meenemen voor de dokter.’

Uit het apparaat komt een bonnetje met cijfertjes erop.

De ogendokter is een mevrouw met een witte jas aan. ‘Dag dame met je mooie bruine ogen,’ zegt ze. ‘Jij bent zeker Olivia? Wat een mooie naam.’

‘Ja, zo heet mijn oma ook,’ zegt Olivia trots.

De dokter praat even met haar moeder en kijkt op het bonnetje. ‘Nu gaan we ogenspelletjes doen,’ zegt ze. ‘Eerst schijn ik in je ogen met een zaklantaarntje.’

De dokter houdt een hand voor Olivia’s ene oog en schijnt met een lampje in haar andere oog. En daarna andersom. Het is wel een grappig spelletje.

